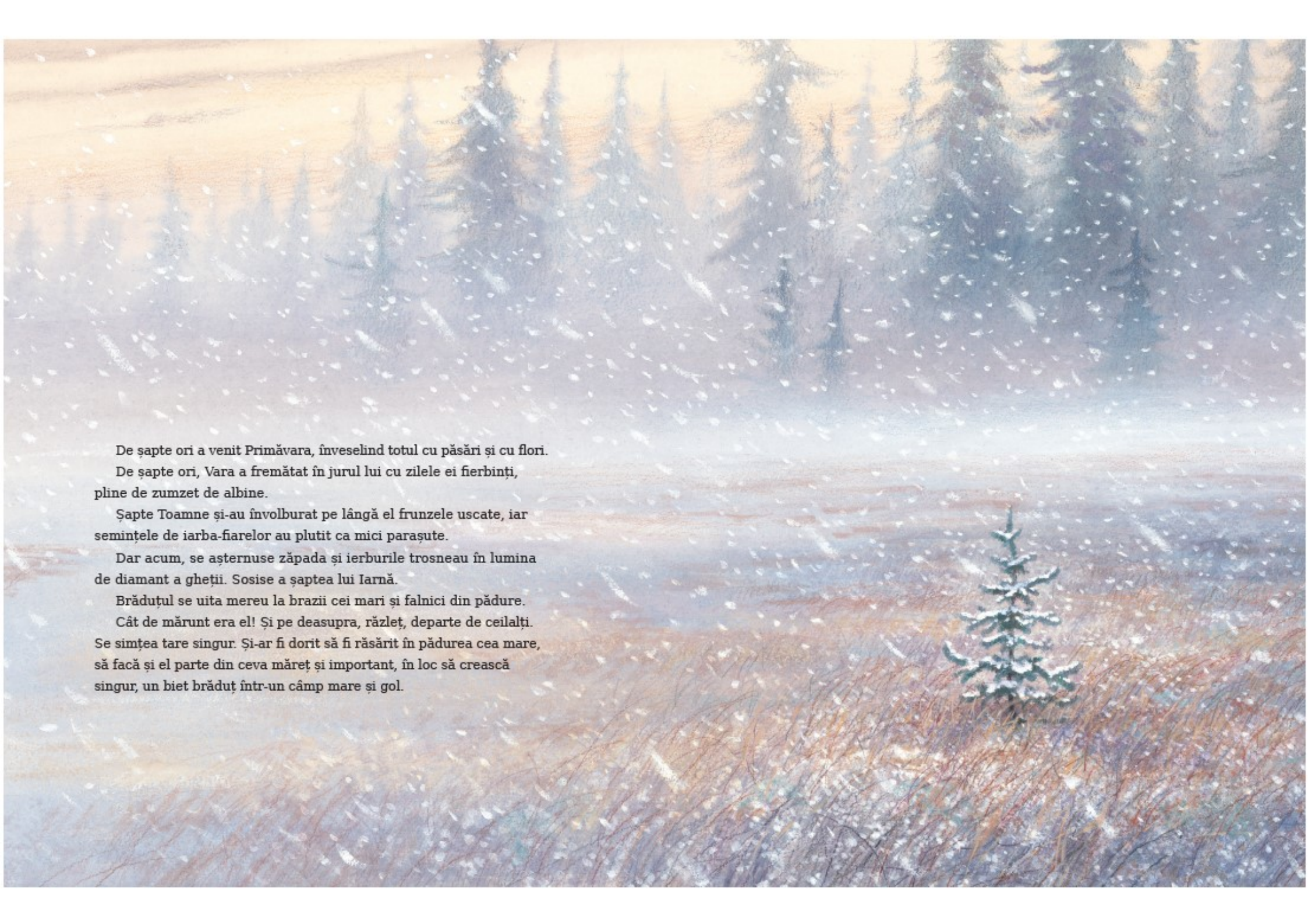

MICUL BRAD trăia la marginea pădurii, departe de ceilalți brazi mari și verzi. Când era doar o sămânță, în pădure, un vânt puternic l-a luat pe sus într-o zi și l-a purtat până aici, în luminiș, unde a căzut. Au trecut o Primăvară, o Vară, o Toamnă și o Iarnă și apoi o altă Primăvară a înverzit totul. În pământul primitor, mica sămânță a încolțit, a prins rădăcini și a crescut.

A painting of a winter landscape. The scene is filled with falling snow, creating a soft, hazy atmosphere. In the background, a dense forest of evergreen trees stands against a pale, yellowish sky. In the foreground, a field of tall, dry, brown grasses is partially covered in snow. A single, small evergreen tree stands prominently in the middle ground, its branches dusted with snow. The overall mood is quiet and serene.

De șapte ori a venit Primăvara, înveselind totul cu păsări și cu flori.
De șapte ori, Vara a fremătat în jurul lui cu zilele ei fierbinți,
pline de zumzet de albine.

Șapte Toamne și-au învolburat pe lângă el frunzele uscate, iar
semințele de iarba-fiarelor au plutit ca mici parașute.

Dar acum, se așternuse zăpada și ierburile trosneau în lumina
de diamant a gheții. Sosise a șaptea lui Iarnă.

Brăduțul se uita mereu la brazii cei mari și falnici din pădure.

Cât de mărunț era el! Și pe deasupra, răzleț, departe de ceilalți.
Se simțea tare singur. Și-ar fi dorit să fi răsărit în pădurea cea mare,
să facă și el parte din ceva măreț și important, în loc să crească
singur, un biet brăduț într-un câmp mare și gol.

Într-o zi, un bărbat a apărut din pădure. Avea o lopată și purta
cizme înalte, negre.

S-a îndreptat spre brăduț și l-a scuturat de zăpadă.

„Nici prea mic și nici prea mare,

Nici prea gros și nici prea firav.

Ce brad frumos și verde!

E bradul potrivit alături de care

băiatul meu să crească puternic.”

„Te duc la o mare Sărbătoare”, a spus bărbatul. „Vei lua parte la ea, iar la începutul primăverii te voi aduce înapoi și te voi sădi din nou acolo unde te-am găsit. În fiecare an vei fi oaspetele nostru la marea Sărbătoare, iar în fiecare primăvară vei reveni pe câmpul tău verde unde te-am găsit. Vei crește odată cu băiețelul meu. El nu poate veni să te vadă, dar tu vei fi copacul lui.”

Băiețelul avea un picior bolnav. Nu putea să meargă.
Nu fusese niciodată în pădure.

Dar asculta noaptea copacii vuint și privea ziua de la
fereastra lui brazii verzi și uriași din depărtare. Oare cum
arăta un brad de aproape?

Acum, un brăduț venea spre el, purtat în spate
de tatăl său. Micul copac se apropia cu foșnet
de ramuri și cu miros de verde.

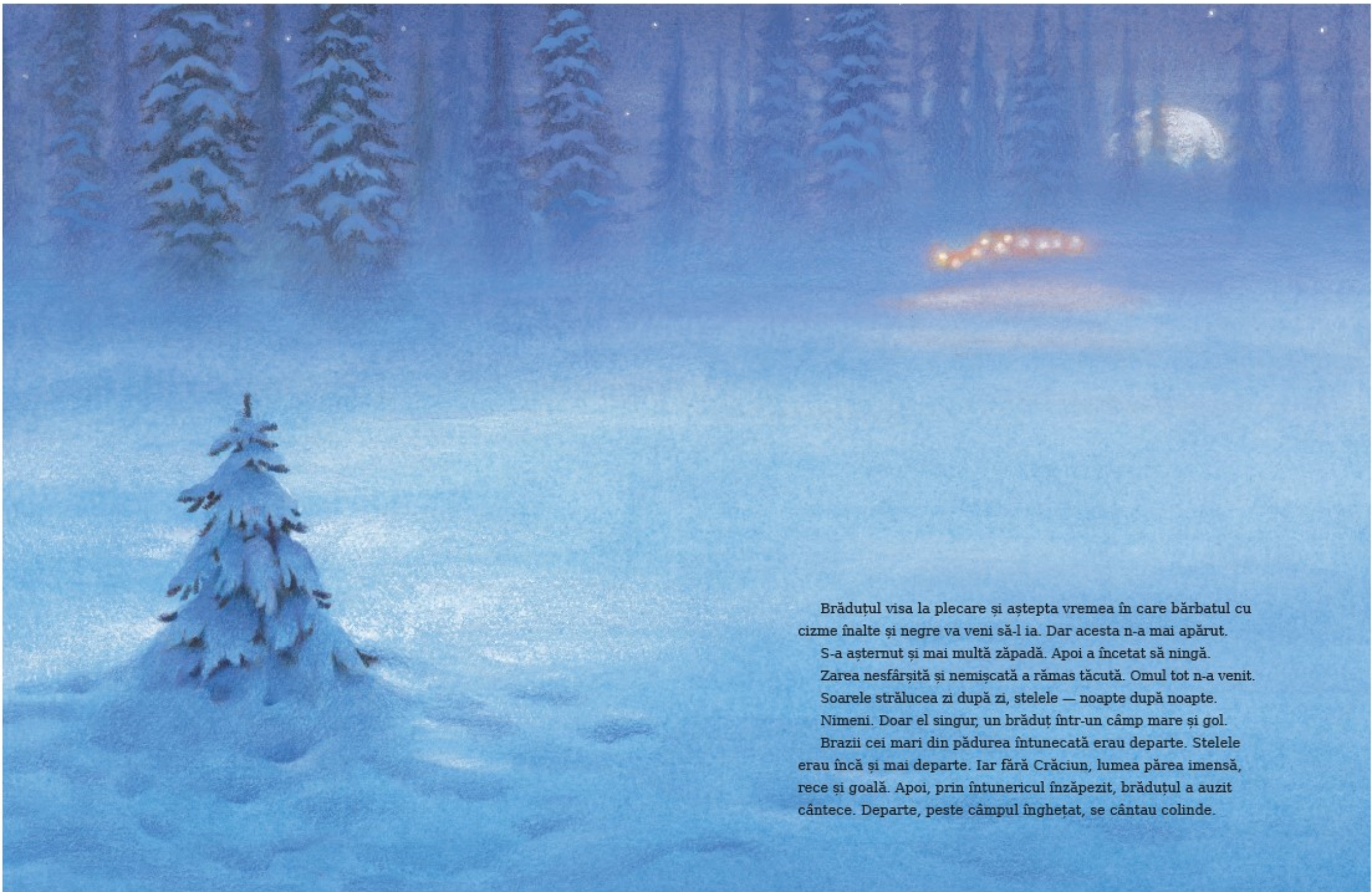

Bărbatul a plantat micul brad într-un ciubăr mare de lemn, chiar lângă patul băiatului.

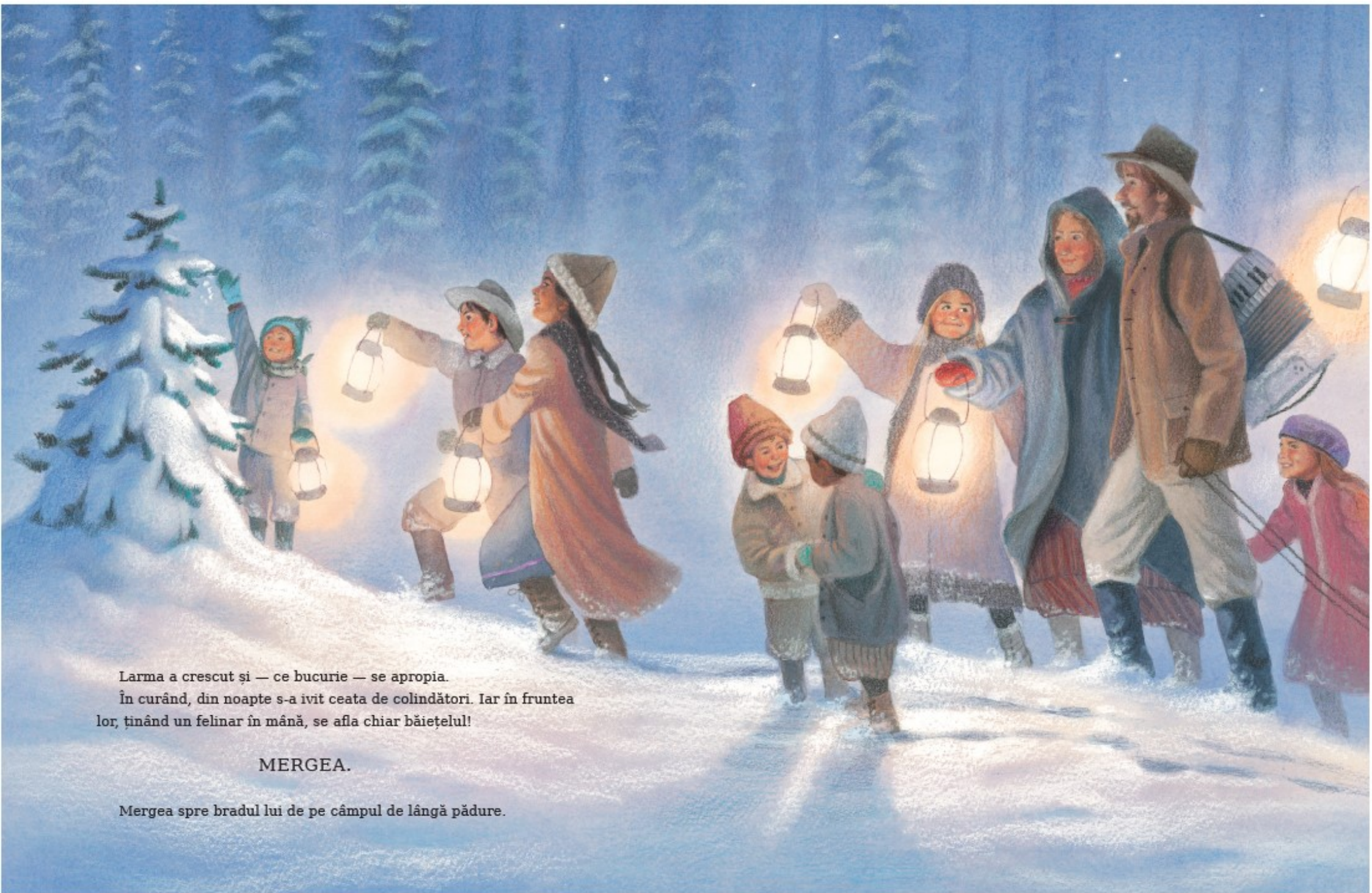
— Brăduțele, ai venit la mine din pădurea sălbatică și verde, i-a spus băiețelul. Acum, ai devenit o parte din viața mea. Bine ai venit la marea sărbătoare a Crăciunului!

Toată iarna a crescut micul brad în camera băiețelului, lângă fereastră. Apoi, într-o zi senină, vântul a suflat din nou cu căldură și sălciile au înmugurit. Iar tatăl băiatului a săltat brăduțul pe umăr și l-a dus înapoi pe câmpul de la marginea pădurii.

Brăduțul visa la plecare și aștepta vremea în care bărbatul cu cizme înalte și negre va veni să-l ia. Dar acesta n-a mai apărut. S-a așternut și mai multă zăpadă. Apoi a încetat să ningă. Zarea nesfârșită și nemișcată a rămas tăcută. Omul tot n-a venit. Soarele strălucea zi după zi, stelele — noapte după noapte. Nimeni. Doar el singur, un brăduț într-un câmp mare și gol. Brazii cei mari din pădurea întunecată erau departe. Stelele erau încă și mai departe. Iar fără Crăciun, lumea părea imensă, rece și goală. Apoi, prin întunericul înzăpezit, brăduțul a auzit cântece. Departe, peste câmpul înghețat, se cântau colinde.

Larma a crescut și — ce bucurie — se apropia.
În curând, din noapte s-a ivit ceata de colindători. Iar în fruntea
lor, ținând un felinar în mână, se afla chiar băiețelul!

MERGEA.

Mergea spre bradul lui de pe câmpul de lângă pădure.